

Sygn. akt XI W 5726/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Małgorzata Gardocka, Karolina Szczęсна

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 9 lutego 2017 roku, 5 kwietnia 2017 roku w W.

sprawy przeciwko **K. G.**

córcie G. i A.

urodzonej (...) w W.

obwinionej o to, że:

1. w dniu 17 sierpnia 2016 r. ok. godz. 13:15 w W. na drodze publicznej na skrzyżowaniu ul. (...)/ul. (...) naruszyła zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem marki S. (...) o nr. rej. (...) k. zielonego, nie zachowała szczególnej ostrożności i nie zbliżyła się do prawej krawędzi jezdni, zamierzając skręcić w prawo, podczas zmiany kierunku jazdy doprowadziła do zderzenia z samochodem marki S. o nr. rej. (...) k. czerwonego, powodując jego uszkodzenie, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w związku z art. 22 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 z późn. zm.),

2. w miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym wykroczyła przeciwko przepisom o porządku w ruchu drogowym określonym w art. 44 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem marki S. (...) o nr. rej. (...) i uczestnicząc w wypadku drogowym, w którym brak jest osób rannych, oddaliła się z miejsca zdarzenia,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w związku z art. 44 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 z późn. zm.),

I. obwinioną K. G. uniewinnia od popełnienia zarzucanych jej czynów;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw określa, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 5726/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 sierpnia 2016 roku około godziny 13:15 na skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...) w W. kursantka (...) prowadziła samochód marki S. (...) o nr. rej. (...). Na miejscu pasażera siedział instruktor jazdy B. P..

W wyżej wskazanym miejscu i czasie nieustalony kierowca prowadzący nieustalony samochód nie zachował szczególnej ostrożności i podczas wykonywania manewru skrętu w prawo doprowadził do zderzenia z samochodem S. (...), powodując jego uszkodzenie.

W dniu 30 sierpnia 2016 roku B. P. zobaczył na Placu (...) w W. zaparkowany pojazd S. (...) o nr. rej. (...). Jego zdaniem był to pojazd, który uczestniczył w przedmiotowej kolizji w dniu 17 sierpnia 2016 roku.

Właścicielka wyżej wskazanego samochodu S. (...) – obwiniona K. G. nie była sprawczynią przedmiotowej kolizji, a pojazd ten nie uczestniczył w przedmiotowym zdarzeniu drogowym w dniu 17 sierpnia 2016 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- wyjaśnienia obwinionej K. G. - k. 106;
- zeznania świadków: częściowo B. P. - k. 107, 2v-3; A. P. – k. 107, 21;
- szkic – k. 5, 23;
- protokoły oględzin – k. 6, 17-18;
- zdjęcia - k. 97-105; 11-13;
- opinię biegłego w zakresie ruchu drogowego, techniki samochodowej, rekonstrukcji wypadków drogowych i kolizji drogowych - k. 119-127.

Obwiniona w toku rozprawy głównej nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. Wyjaśniła w szczególności, że w chwili zdarzenia drogowego ujętego we wniosku o ukaranie nie przebywała w miejscu przedmiotowej kolizji. Samochód pozostawał w hali garażowej pod blokiem. Uszkodzenia na jej samochodzie powstały w innych okolicznościach (k. 106).

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do przypisania obwinionej popełnienia zarzucanych jej czynów.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom K. G., gdyż są one jasne, spójne i logiczne, a nadto zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Przede wszystkim znalazły jednak potwierdzenie we wnioskach opinii biegłego w zakresie ruchu drogowego i techniki samochodowej, rekonstrukcji wypadków drogowych i kolizji drogowych. Obwiniona konsekwentnie w toku całego postępowania twierdziła, że nie była uczestnikiem zdarzenia drogowego ujętego we wniosku o ukaranie.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków B. P. i A. P. w zakresie, w jakim potwierdzili oni, że w przedmiotowym miejscu i czasie doszło do kolizji ich pojazdu z innym samochodem. Te zeznania wzajemnie ze sobą korespondują, są konsekwentne, jasne i logiczne. Nie budzą żadnych wątpliwości Sądu. Zauważyć natomiast należy, że z zeznań tych nie wynika, że sprawcą kolizji była obwiniona K. G., prowadząca samochód marki S. (...) o nr. rej. (...). Oboje świadkowie nie widzieli, kto był kierowcą, inaczej też zapamiętali pojazd, który doprowadził do kolizji. B. P. zapamiętał, że był to S. (...) koloru zgniozielonego o początkowych numerach rej. (...) (k. 3), natomiast A. P. nie zapamiętała marki, kolor pojazdu określając jako czarny (k. 21) czy ciemny granat (k. 107). Wskazanie przez świadka B. P. w dniu 30 sierpnia 2016 roku samochodu obwinionej zaparkowanego na Placu (...) jako samochodu, który - jego zdaniem - brał udział w kolizji, było oczywistym skojarzeniem świadka, natomiast nie znalazło potwierdzenia w żadnym innym dowodzie, w tym wyjaśnieniach obwinionej. Natomiast z uzyskanej przez Sąd opinii biegłego w zakresie ruchu drogowego i techniki samochodowej, rekonstrukcji wypadków drogowych i kolizji drogowych wynika już wprost, że uszkodzenia na przedmiotowych pojazdach S. (...) i S. (...) nie korelują wzajemnie ze sobą zarówno pod względem usytuowania,

jak i charakteru. Biegły wskazał, że brak jest podstaw do stwierdzenia, że uszkodzenia samochodu S. (...) o nr. rej. (...) powstały w kolizji z samochodem S. (...) o nr. rej. (...) (k. 126)

Sąd podzielił wyżej przytoczone wnioski zawarte w opinii biegłego T. D.. Opinia ta została wydana na podstawie materiałów znajdujących się w aktach sprawy, dowodów pochodzących z osobowych źródeł, po przeprowadzeniu profesjonalnych symulacji komputerowych i wyliczeń. Została ona sporządzona przez biegłego z listy biegłych Sądu Okręgowego w Warszawie, osobę kompetentną i obcą dla stron oraz niezainteresowaną kwestią rozstrzygnięcia sprawy. W ocenie Sądu opinia biegłego jest rzeczowa, jasna i precyzyjna. Pozbawiona jest wewnętrznych sprzeczności, a płynące z niej wnioski są logiczne i spójne.

Zeznania świadków Ł. K., R. Ć., L. H. (k. 107-108) – właścicieli podobnych samochodów marki S. (...) o numerze rejestracyjnym zaczynającym się (...), nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych. Z zeznań tych świadków wynika, że ich pojazdy nie brały udziału w przedmiotowej kolizji w dniu 17 sierpnia 2016 roku.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności pozostałe ujawnione protokoły i dokumenty zgromadzone w aktach sprawy - nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

W ocenie Sądu analiza całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie niniejszej wyklucza to, że obwiniona brała udział w kolizji pojazdów opisanej w zarzucie. W związku z tym bezprzedmiotowy jest także zarzut z punktu 2 wniosku o ukaranie, dotyczący oddalenia się z miejsca kolizji drogowej.

Dlatego Sąd K. G. uniewinnił od popełnienia zarzucanych jej wykroczeń z art. 86 § 1 kw i art. 97 kw.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 2 kpw.